

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24.02.2015, sp. zn. 3 Tdo 138/2015, ECLI:CZ:NS:2015:3.TDO.138.2015.1

Číslo: 43/2016

Právní věta: Jestliže se pachatel dopustil trestného činu v souvislosti s výkonem práva myslivosti tím, že hrubým způsobem porušil zásady správného a bezpečného lovu, nelze mu uložit trest zákazu činnosti spočívající obecně v zákazu výkonu myslivosti [§ 2 písm. a) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů], ale je třeba jej omezit jen na výkon takového práva myslivosti (dílčí složky tohoto práva) ve smyslu § 2 písm. h) citovaného zákona, v souvislosti s nímž spáchal trestný čin (např. práva lovit zvěř).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.02.2015

Spisová značka: 3 Tdo 138/2015

Číslo rozhodnutí: 43

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Trest zákazu činnosti

Předpisy: § 73 odst. 1 tr. zákoník

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněných Ing. J. R. a F. V. podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. ve vztahu k obviněnému F. V. zrušil usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2014, sp. zn. 9 To 338/2014, v části, v níž zůstal nedotčen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 30. 6. 2014, sp. zn. 14 T 55/2014, a rovněž zrušil všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. za užití § 261 tr. ř. ve vztahu k obviněnému Ing. J. R. zrušil usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2014, sp. zn. 9 To 338/2014, v části, v níž zůstal nedotčen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 30. 6. 2014, sp. zn. 14 T 55/2014, a rovněž zrušil všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 30. 6. 2014, sp. zn. 14 T 55/2014, byli uznáni vinnými na skutkovém základě, že

„dne 26. 10. 2013 v 07.40 hodin na pozemní komunikaci u obce P., okres K. H., z vozidla Škoda Octavia usmrtili výstřelem z opakovací kulovnice vzor 46, ráže 7×57, na poli stojícího 4,5letého daňka, kterého následně naložili do vozidla a odjeli do obory Š. u obce R., kde byli zadrženi Policií ČR, čímž způsobili uživateli honitby M. škodu ve výši nejméně 49 542 Kč, přičemž J. R. bez příslušného oprávnění dle zákona č. 119/2002 Sb. o zbraních a střelivu, měl u sebe střelnou zbraň opakovací kulovnici, vzor 46, ráže 7×57, ačkoliv není držitelem zbrojního průkazu a uvedená zbraň patří do kategorie „B“, kterou mohou nabývat do vlastnictví, držet nebo nosit jen držitelé zbrojního průkazu“,

obviněný Ing. J. R. přečinem pytláctví podle § 304 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku a přečinem nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku a obviněný F. V. přečinem pytláctví podle § 304 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku a přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku.

2. Za to byl obviněný Ing. J. R. podle § 304 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří roků. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl obviněnému současně uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu myslivosti na dobu osmi roků.

3. Obviněný F. V. byl podle § 304 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří roků. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl obviněnému současně uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu myslivosti na dobu osmi roků.

4. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. bylo poškozené Myslivecké sdružení B. odkázáno se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

5. O odvoláních obviněných proti předmětnému rozsudku rozhodl ve druhém stupni Krajský soud v Praze usnesením ze dne 27. 8. 2014, sp. zn. 9 To 338/2014, jímž je podle § 256 tr. ř. jako nedůvodná zamítl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Shora citované rozhodnutí odvolacího soudu napadli oba obvinění dovoláním. Obviněný Ing. J. R. v dovolání uplatnil dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Podle obviněného jde o případ, v němž jsou skutková zjištění soudů v extrémním rozporu s provedenými důkazy a zejména skutková zjištění byla zjištěna způsobem, který neodpovídá zásadám spravedlivého procesu. Při rozhodování o vině vycházely soudy z jediného důkazu, jímž byla svědecká výpověď svědka R. H. Ke skutkovému ději tak, jak jej popsal svědek, však nemohlo podle obviněného dojít, neboť z místa, odkud měl pozorovat střelbu, nemohla být střelba vidět. Obviněný dále zopakoval svoji obhajobu, že usmrčeného daňka zakoupil den předtím na farmě v K. Soudy tuto skutečnost nevyloučily, přesto uzavřely, že se daněk pohyboval ve skupině volně se pohybující zvěře, a proto již nebyl v jeho vlastnictví. S tím obviněný nesouhlasí, neboť takový závěr odporuje ústavnímu principu ochrany vlastnického práva. Soudy měly rozhodnout v souladu se zásadou *in dubio pro reo* o jeho nevině. Obviněný rovněž vyjádřil nesouhlas se závěrem soudu o spáchání přečinu nedovoleného ozbrojování, který vyplývá z toho, že se jiné logické vysvětlení nenabízí. Na zbrani však nebyly nalezeny jeho otisky, a i kdyby obviněný V. ze zbraně střílel, mohl mu ji předat kdokoli.

7. Obviněný proto navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze (patrně myšleno usnesení Krajského soudu v Praze) č. j. 9 To 338/2014-305, ze dne 27. 8. 2014, a dále aby zrušil rozsudek Okresního soudu v Kutné Hoře č. j. 14 T 55/2014-2070 (patrně myšlen rozsudek Okresního soudu v Kutné Hoře č. j. 14 T 55/2014-270), ze dne 30. 6. 2014.

8. Obviněný F. V. v dovolání uplatnil důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g), h) a k) tr. ř. K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. namítl, že nebylo nade vší pochybnost prokázáno, že by s předmětnou kulovnicí jakkoli manipuloval, natož z ní střílel. Dále podle něj bylo v řízení prokázáno, že usmrcený daněk byl ve vlastnictví obviněného Ing. R., který jej předtím zakoupil na farmě, a nebyl proto zvěří ve smyslu zákona o myslivosti. K tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2008, sp. zn. [28 Cdo 4487/2007](#), a ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. [22 Cdo 980/2005](#), a náleží Ústavního soudu publikovaný ve sbírce zákonů pod č. [49/2007](#) Sb. Na tomto základě obviněný namítl, že nemohlo dojít ke spáchání přečinu pytláctví podle § 304 odst. 1, 2 tr. zákoníku ani přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Ve vztahu k dovolacím důvodům podle § 265b odst. 1 písm. h) a k) tr. ř. obviněný uvedl, že uložený trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu myslivosti je druhem trestu, který zákon nepřipouští, a to pro rozpor s čl. 2, 4 a 20 Listiny základních práv a svobod. Myslivostí se totiž podle § 2 písm. a) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, rozumí soubor činností prováděných v přírodě ve vztahu k volně žijící zvěři jako součásti ekosystému a spolková činnost směřující k udržení a rozvíjení mysliveckých tradic a zvyků jako součásti českého národního kulturního dědictví, zatímco právem myslivosti podle § 2 písm. h) téhož zákona souhrn práv a povinností zvěř chránit, cílevědomě chovat, lovit, přivlastňovat si ulovenou nebo nalezenou uhynulou zvěř, její vývojová stadia a shozy paroží, jakož i užívat k tomu v nezbytné míře honebních pozemků. Soud měl podle obviněného při ukládání trestu na mysli právě výkon práva myslivosti, když nechtěl postihnout jeho právo sdružovat se ve spolcích, konkrétně působit v mysliveckém sdružení jako člen bez využívání práva myslivosti. Podle ustálené judikatury spočívá trest zákazu činnosti v zákazu výkonu určitého zaměstnání, povolání nebo takové činnosti, ke které je třeba zvláštního povolení, nebo její výkon upravuje jiný právní předpis. Právě k výkonu práva myslivosti je třeba mít složenou zkoušku způsobilosti a na jejím základě pak mít vystavený lovecký lístek příslušným orgánem státní správy.

9. Obviněný proto navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadená rozhodnutí a věc vrátil Okresnímu soudu v Kutné Hoře k novému projednání a rozhodnutí.

10. Opis dovolání obviněných byl samosoudcem soudu prvního stupně za podmínek § 265h odst. 2 tr. ř. zaslán k vyjádření nejvyššímu státnímu zástupci. Státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství k dovolání obviněného Ing. J. R. uvedl, že jeho námítky nelze podřadit pod uplatněný dovolací důvod, neboť jimi pouze polemizoval se skutkovými závěry soudů. Nejednalo se tak o námítky, kterými by bylo vytýkáno nesprávné právní posouzení skutku či jiné nesprávné hmotněprávní posouzení. Pokud jde o námítku, že ulovený daněk byl ve vlastnictví obviněného, jedná se o výtku, která vychází z jiného než soudy zjištěného skutkového stavu. Ze skutkové věty ani z odůvodnění rozsudku nevyplývá, že by byl obviněný vlastníkem uloveného daňka. Vytýkanou úvahu soudu sice považuje státní zástupce za spornou, rozhodující je, že se jednalo pouze o hypotetickou úvahu soudu. Státní zástupce rovněž považuje za řádně a přesvědčivě odůvodněný závěr o spáchání přečinu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku obviněným.

11. K dovolání obviněného F. V. státní zástupce uvedl, že výtky zaměřené vůči nesprávnému právnímu posouzení skutku či jinému nesprávnému hmotněprávnímu posouzení spočívaly pouze ve vyjádření nesouhlasu se skutkovými závěry soudů a s tím, jak soudy provedené důkazy hodnotily. Úvahu soudu o vlastnictví daňka obviněným Ing. R. považuje státní zástupce za hypotetickou. K naplnění důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. proto nedošlo. Naopak je podle státního zástupce důvodná námítka uplatněná s odkazem na § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., neboť je zřejmé, že obviněný se dopustil předmětné trestné činnosti v souvislosti s výkonem práva myslivosti, nikoliv v

souvislosti s výkonem myslivosti, jak jsou tyto pojmy vymezeny v zákoně o myslivosti. Státní zástupce proto navrhl, aby Nejvyšší soud ve vztahu k obviněnému V. podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. napadené usnesení Krajského soudu v Praze zrušil, ve vztahu k obviněnému R. ho zrušil podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. za užití § 261 tr. ř., a podle § 265l tr. ř. věc uvedenému soudu přikázal k novému projednání a rozhodnutí.

III.

Přípustnost dovolání

12. Obvinění Ing. J. R. i F. V. jsou podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobami oprávněnými k podání dovolání pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se jich bezprostředně dotýká. Dovolání byla podána v zákonné dvouměsíční dovolací lhůtě (§ 265e odst. 1 tr. ř.), prostřednictvím obhájců (§ 265d odst. 2 věta první tr. ř.) a současně splňují formální a obsahové náležitosti předpokládané v § 265f odst. 1 tr. ř.

13. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) zkoumal, zda v předmětné věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle § 265a tr. ř. Shledal, že dovolání jsou přípustná podle § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř., neboť napadají pravomocné rozhodnutí soudu druhého stupně, jímž byl zamítnut řádný opravný prostředek (odvolání) proti rozsudku uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř., kterým byli obvinění uznáni vinnými a byl jim uložen trest.

14. Poněvadž dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí posoudit, zda konkrétní důvody, o které obvinění dovolání opírají, lze podřadit pod dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h) a k) tr. ř., na které je v dovoláních odkazováno. Toto zjištění má zásadní význam z hlediska splnění podmínek pro provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem (srov. § 265i odst. 1, 3 tr. ř.).

15. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. To znamená, že s poukazem na uvedený dovolací důvod se není možné domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Soudy zjištěný skutkový stav věci, kterým je dovolací soud vázán, je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu proto nelze hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř. Dovolací soud přitom musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku a rozveden v jeho odůvodnění, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3 tr. ř., § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by (taxativně) velmi úzké

vymezení dovolacích důvodů (k tomu viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. [IV. ÚS 73/03](#)).

16. Takový závěr učinil Nejvyšší soud při znalosti právního názoru vyjádřeného v konstantní judikatuře Ústavního soudu, podle něhož – s ohledem na právo obviněného na spravedlivý proces – je nutno o relevanci námitek proti skutkovým zjištěním uvažovat i v dovolacím řízení v těch případech, kdy je dán extrémní rozpor mezi skutkovým stavem věci v soudy dovozené podobě a provedenými důkazy (k tomu např. nálezy Ústavního soudu ve věcech sp. zn. [I. ÚS 4/04](#) nebo sp. zn. [III. ÚS 3136/09](#)). Extrémní rozpor je ovšem dán tehdy, jestliže zásadní skutková zjištění v rozhodnutí zcela chybí vzhledem k absenci příslušných důkazů, nebo zjevně nemají žádnou vazbu na soudem deklarovaný obsah provedeného dokazování, či jsou dokonce opakem toho, co bylo skutečným obsahem dokazování.

IV.

Důvodnost dovolání

17. Obviněný Ing. J. R., který odkázal pouze na tento dovolací důvod, svými námitkami ve skutečnosti pouze zpochybňoval výlučně hodnotící úvahy soudů obou stupňů při hodnocení důkazů, když poukazoval zejména na jím pocitované rozpory ve výpovědi svědka R. H., opakoval svoji obhajobu ohledně údajného vlastnictví usmrčeného daňka či vyjadřoval nesouhlas se závěrem soudu o spáchání přečinu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku s poukazem na to, že na zbrani nebyly jeho otisky, nikdo jej se zbraní neviděl, a pokud by spoluobviněný F. V. skutečně střílel, mohl mu zbraň předat kdokoli. Jeho námitky nenapadaly právní posouzení skutku, nýbrž se snažil jejich prostřednictvím prosadit vlastní pohled na hodnocení důkazů, jehož výsledkem by byly odlišné skutkové závěry. To je ostatně patrné již z toho, že pravidlo in dubio pro reo, na něž v této souvislosti odkazoval, a které plyne ze zásady presumpce neviny, má vztah ke zjišťování skutkového stavu věci na základě provedeného dokazování. Toto pravidlo se týká právě jen otázek skutkových, nikoliv otázky právního posouzení skutku či otázky jiného hmotněprávního posouzení.

18. Stejně je třeba pohlížet na obdobné námitky obviněného F. V., když namítal, že nebylo nade vší pochybnost prokázáno, že by s předmětnou kulovnicí jakkoli manipuloval, natož z ní střílel, a že v řízení naopak bylo prokázáno, že usmrčený daněk byl ve vlastnictví obviněného Ing. R., který jej předtím zakoupil na farmě.

19. Námitkami tohoto typu tudíž obvinění deklarovaný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nenaplnili. Nezaložili tím ani přezkumnou povinnost Nejvyššího soudu. Nad její rámeček Nejvyšší soud uvádí, že hodnotící úvahy obou soudů důsledně vycházejí z obsahu provedených důkazů, logicky a přesvědčivě hodnotí jejich věrohodnost a naplňují zákonné požadavky § 2 odst. 6 tr. ř. Skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností v souladu s § 2 odst. 5 tr. ř. Soudy obou stupňů rozhodně nevybočily při hodnocení důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu ze zákonného rámce. Nejvyšší soud zdůrazňuje, že neexistuje ani onen shora zmíněný extrémní rozpor mezi skutkovým stavem věci a provedenými důkazy. To se týká i otázky vlastnictví předmětného daňka. Především totiž nelze souhlasit s tvrzením, že by soudy dospěly k závěru, že obviněný Ing. R. skutečně daňka koupil na farmě. Nalézací soud se k této otázce vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 8. Odvolací soud se pak s touto obhajobou obviněných zevrubně a přesvědčivě vypořádal v rámci své přezkumné činnosti (viz strana 13 jeho rozhodnutí). Při úvahách soudů proti sobě stály nejen fotografie, videozáznamy, příp. dodací list předložený obhajobou na jedné straně a výpověď svědka R. H. na straně druhé, ale soudy rovněž zohlednily samotný způsob chování obviněných na místě činu, jejich způsob nakládání s ulovenou zvěří, nemožnost, aby se daněk dostal z obory jimi popsaným způsobem, či výpovědi obviněných učiněné v přípravném řízení a další. Podstatné je, že soudy přitom nevybočily ze zákonného rámce (§ 2 odst. 5, 6 tr. ř.). Veškeré dosud uvedené námitky obviněných proto byly uplatněny ve skutečnosti z jiných důvodů, než jsou předpokládány v § 265b

odst. 1 tr. ř.

20. Pokud jde o další dovolací důvody, na které odkázal obviněný F. V., pak z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. lze dovolání podat tehdy, jestliže v rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný. Obviněný v dovolání neuvedl naprosto žádnou argumentaci, která by některý z těchto závěrů podporovala, ani jinak nevysvětlil, v čem namítané pochybení soudů spatřuje. Ani tento odkaz na dovolací důvod proto nemohl být učiněn relevantně.

21. Konečně důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. spočívá v tom, že obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným. Druhem trestu, který zákon nepřipouští, se přitom rozumí i případy, kdy byl obviněnému uložen sice druh trestu uvedený v § 52 tr. zákoníku, ovšem došlo k tomu bez splnění podmínek, jež zákon pro uložení takového druhu trestu předpokládá. A právě v tomto smyslu obviněný argumentoval, když namítal, že uložený trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu myslivosti je druhem trestu, který zákon nepřipouští, a proto je odkaz na tento dovolací důvod relevantní.

22. Jelikož na tomto základě neshledal Nejvyšší soud žádný z důvodů pro odmítnutí dovolání obviněného F. V., přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroků rozhodnutí, proti němuž bylo dovolání podáno, a to v rozsahu a z důvodů, jež byly v dovolání uvedeny, jakož i řízení napadenému rozhodnutí předcházející. Přitom dospěl k závěru, že dovolání je v této části důvodné.

23. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku může soud uložit trest zákazu činnosti na jeden rok až deset let, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s touto činností. Trest zákazu činnosti spočívá v tom, že se odsouzenému po dobu výkonu tohoto trestu zakazuje výkon určitého zaměstnání, povolání nebo funkce nebo takové činnosti, ke které je třeba zvláštního povolení, nebo jejíž výkon upravuje jiný právní předpis. Souvislost spáchaného trestného činu s činností, která může být zakázána, musí být přímá a bezprostřední (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněné pod číslem 5/1980 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek), naopak zákaz nesmí být rozšiřován na činnost, která tímto způsobem se spácháním činu nespojuje (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněné pod číslem 13/1969 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek a pod číslem 9/1996 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

24. Myslivostí se podle § 2 písm. a) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, rozumí soubor činností prováděných v přírodě ve vztahu k volně žijící zvěři jako součásti ekosystému a spolková činnost směřující k udržení a rozvíjení mysliveckých tradic a zvyků jako součásti českého národního kulturního dědictví. Práve myslivosti je podle § 2 písm. h) téhož zákona souhrn práv a povinností zvěř chránit, cílevědomě chovat, lovit, přivlastňovat si ulovenou nebo nalezenou uhynulou zvěř, její vývojová stadia a shozy paroží, jakož i užívat k tomu v nezbytné míře honebních pozemků.

25. Ze skutkových zjištění nalézacího soudu uvedených v tzv. skutkové větě a rozvedených v odůvodnění odsuzujícího rozsudku je zřejmé, že trestného jednání se obvinění dopustili pouze v souvislosti s výkonem práva myslivosti jakožto dílčí složky širšího souboru činností souvisejících s myslivostí. Ostatně nalézací soud uložení tohoto trestu odůvodnil tím, že obvinění velmi hrubým způsobem porušili řadu zásad správného a bezpečného lovu. Rovněž odvolací soud v této souvislosti hovoří o porušení předpisů upravujících výkon mysliveckého práva, přičemž výslovně zmiňuje zjištěný způsob ulovení daňka. Neexistoval proto žádný zákonný důvod rozšiřovat nad rámec „práva myslivosti“ zákaz činnosti i na další činnosti spočívající ve výkonu „myslivosti“ jako takové.

26. Jelikož Nejvyšší soud shledal dovolání obviněného F. V. v této části důvodným, zrušil ve vztahu k tomuto obviněnému usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2014, sp. zn. 9 To 338/2014, v

části, v níž zůstal nedotčen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 30. 6. 2014, sp. zn. 14 T 55/2014, a rovněž zrušil všechna další rozhodnutí na zrušenou část rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu (výrok I.). Protože důvod, pro nějž byla uvedená část usnesení Krajského soudu v Praze zrušena, prospíval i obviněnému Ing. J. R., jehož dovolání by jinak muselo být odmítnuto podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř., rozhodl Nejvyšší soud za přiměřeného užití § 261 tr. ř. stejným způsobem i ve prospěch obviněného Ing. J. R. (výrok II.). Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Krajskému soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Věc se tak vrací do stadia, kdy Krajský soud v Praze bude muset věc v této části znovu projednat a rozhodnout. V novém řízení o této věci bude povinen postupovat v intencích rozhodnutí Nejvyššího soudu (§ 265s odst. 1 tr. ř.).